

Alexandra Pașca

CERȘETORI

LA POARTA SUFLETULUI

2018

MĂ DOR, MĂ DOR CEI LĂSAȚI ÎN URMĂ

Termin de făcut și ultimele bagaje. Cu sufletul le verific. Iubire-am pus. Lacrimi – sunt destule. Dor – e tot acolo. Sunt unele drumuri la care se pleacă cu un singur bagaj: cu inima.

Mă pregătesc să plec definitiv din Italia, după opt luni în care am fost doar un străin în țara lor. Luni în care am locuit la soacra mea, iar soțul meu era șofer pe TIR, tot străin la ei în țară. El rămâne, eu plec.

Cea mai urâtă perioadă din viața mea a fost aici. Fără Paște, fără Crăciun. Fără să am voie să vorbesc cu voce tare în limba mea. Să-mi văd românii cum se trag pe coate și alții cum mor în genunchi. Mă întorc acasă, la țara în care cel mai bun prieten ne așteaptă în stradă. Țara în care omul îl omoară, așa, senin, fără remușcări, pe nedrept.

Țara în care banul și minciuna înving.

Țara în care cei ce ne conduc, de fapt nu ne conduc. Omul care conduce, fie el șofer sau ghid, e omul care știe exact unde trebuie să ajungă. Ei nu știu.

Țara în care tot ce e stricat se aruncă. Nimic nu se repară. S-au aruncat anii bunicilor noștri, ăia din război. S-au aruncat zilele părinților noștri, alea de la revoluție. Acum vor să arunce speranța noastră.

Țara în care oamenii ne ard în cluburi.

Țara din care, ca mamă sau tată, ești obligat să fugi, să treci granița, să încerci să nu privești înapoi, să cunoști

zilnic gustul străinătății și al discriminării, să fii străin în țara lor, să plimbi bătrânii altora în timp ce bătrânii noștri se plimbă singuri. Copiii cresc singuri și toate astea pentru viitorul lor, al copiilor ce s-au născut în România.

Țara pe care o vezi doar de Crăciun, dacă ai nimerit la un străin bun.

Țara pe care o plângi, o înjuri, dar tot pe ea oftezi.

Țara unde ți-ai lăsat amintirile, liliacul din fața porții, strada ce nu avea wi-fi în copilărie, prietenii care atunci nu știau de concurență și nu conta că bicicleta lor e mai bună, momentele când toți au băut apă de la robinet și niciunul nu aștepta să moară, vremea când mandarinele chiar erau cadouri de Crăciun.

Țara în care sângele tău e acasă.

Țara în care îți lași oamenii și pleci. Rămân bunici, mame, tați, copii, soți și soții și nici nu știi de care-i mai rău. De cei care pleacă sau de cei ce rămân.

Țara în care ni-s mormintele. Ale eroilor, părinților sau copiilor noștri. Parcă și cei ce nu mai sunt te cheamă să vii acasă. Te-ai duce, că ți-e dor, deși pământu-i la fel de rece. Crucea e la fel de grea și nici florile nu-s fericite. Toți avem români în pământ. Pământ românesc.

Țara din care pleci cu greu și te întorci cu groază. Venim toți cu același gând: „nu mai plec”, în timp ce-ți faci iar rezervare doar dus. Dus din România.

Deși e greu, m-am întors să trăiesc greu, dar fericită, săracă, dar nu flămândă, singură, dar acasă. Plânsă, dar de dor. Dar tu, tu să nu plângi, Românie. Oamenii tăi n-au plecat că-i greu să te iubească, e greu să plângă împreună cu tine. Au vrut să-ți fie și să-ți rămână, dar s-au lovit de vâmi și de oameni ce vorbeau altă limbă. Când s-au trezit, erau deja străini. Au crezut că în altă țară lacrima își face

bagajul și fără să mai curgă își părăsește obrazul pe care a alunecat de atâtea ori. Nu, lacrimile n-au plecat. Au trecut granița cu ei, sunt tot acolo și lasă-mă să cred că să plângi pe un pământ străin doare cel mai tare. Și cine știe unde dorm, unde mănâncă, unde și cât plâng oamenii ăștia?

Am plecat și eu cândva, nu să-mi fie mai bine, ci să fiu mai aproape de omul meu, care și el te-a părăsit. Acolo n-aveam niciun animal când, draga mea țară, brațele tale sunt pline de ei, de cei ce se nasc și mor în stradă. Sunt toți prietenii mei pe care i-am lăsat în urmă. M-am plâns de atâtea ori oamenilor cu un alt drapel în suflet, dar nu m-au înțeles niciodată și abia acum știu de ce. Am plâns mereu în țara mea și am suspinat ca în România. Când am călcat pe un pământ străin căruia trebuia să-i zic acasă, m-am blocat. Sufletul îmi știa doar să urle și numai eu credeam că-i un simplu plâns de dor, când de fapt era strigăt de durere. Străinii nu îmi înțeleg urletul.

Vin acasă, vin să-mi iau cei mai buni prietenii în brațe, în suflet și-n viață.

Prima mea călătorie singură. E dimineață și merg spre gară. Singură. Cu un singur bagaj. O bancă îmi face semn de bun rămas, pe partea stângă. Din frunze, toamna mi-a făcut cel mai frumos covor, de parcă m-ar convinge să mai rămân.

Ajung în gară. Acel loc care a văzut mai multe sărutări și îmbrățișări sincere decât a văzut altarul. Toate gările îmi par urâte și sinistre, dar azi îmi e mai dragă ca oricând. Trebuie să apară un autocar pe care scrie Italia-România. Azi mă duce acasă.

A ajuns. Suntem mulți. Oameni și bagaje. Șoferul e cel mai om dintre toți. Văd oameni. Văd români. Unii au lacrimi, alții țin oameni de mână, unii au chiar și facultate iar alții doar putere de muncă.

Gara Mondovi, Italia, 2015

Aștept să urce toți. Vreau să rămân ultima. Îi urmăresc atentă. Se așază pe scaune. Văd cum fiecare privește pe geam. Unul face cu mâna, altul doar stă. Dacă-i privesc pe rând, adânc în ochi, le pot vedea în suflet. Văd nevoia lor de a plânge, dar nu-și permit. Ce are? Eu plâng unde mă apucă. Multe inimi sunt frânte de lacrimi necurse. Ei nu sunt nici veseli, dar nici triști. Par că au o gândire continuă, ba chiar îmi dau impresia că sunt fericiți că au un loc de muncă unde se vor întoarce. Când se vor întoarce. Azi doar se pleacă.

Am urcat. Mă pun la geam. Vreau să văd tot drumul până acasă. Vreau să-l trăiesc. Nu mai vreau să pierd nimic. Am pierdut mai mult decât am câștigat. Am pierdut zile cu familia mea, am spus „Crăciun fericit” la telefon.

De zece ani, Austria e o altă cameră din acasă. De zece ani îmi despachetez mama. O caut în fiecare geamantan trimis. Mereu sunt prea multe dulciuri și cadouri, cred că de-aia nu a avut loc să se înghesuie și ea. Nu. Nu e așa. Dar lăsați-mă să cred.

Autocarul și-a pornit motorul, semn că mai e puțin și ajungem acasă. Suntem toți la locurile noastre. Dar cei rămași? Unde le e locul? Au rămas trei femei, un bărbat, câteva pachete și alți cinci oameni gură-cască, cu tot cu vise.

Cei sensibili văd că se întorc fără să privească în urmă și pleacă înainte ca autocarul să facă primul pas spre România. Oare n-au cui să facă cu mâna? Sunt oamenii care au trimis doar pachete? Mi-e milă de cei care despachetează și vă caută inclusiv în cel mai mic buzunar. Sau poate sunt oamenii care au devenit doar o voce la telefon și o sursă de venit pentru cei de acasă. Poate...

Acel bărbat încă stă. De ce te întorci să îți aprinzi țigara în cealaltă direcție? Nici măcar nu e vânt. Pe cine ai în visul

ăsta cu roți? Cu câteva scaune mai în spate, e o femeie cu un copil. Sunt ai tăi? Atunci privește-ți soția, privește-ți copilul cum îți face cu mâna. Fii bărbat până la capăt. Fă-i și tu „tai-tai”, iar când va crește explică-i de ce și pentru ce. De ce cu mâna aia ți-ai luat mai mult la revedere decât l-ai strâns în brațe?

Am crescut făcând „tai-tai”. Acum cincisprezece ani am făcut-o pentru prima dată, dar nu știam ce fac. Vă imaginați că, cu o mână, am salutat doi părinți o dată? Amândoi mi-au lipsit. Jumate din copilărie, tată și mamă mi-a fost bunica. Țin minte că mereu îi așteptam. Uneori veneau. Știti cum doare să ai pe cineva în suflet, dar nu și în brațe? Și eu. Și îmi pare rău că le-am răspuns cu aceeași monedă fără să vreau. Îi fac să mă aștepte. Acum ei sunt cei care rămân acasă, iar eu plec. Mami știe, simte zilnic gustul discriminării și al străinătății. Dar tati, tati e tot ce a mai rămas din acasă. De când am deschis ochii și până acum, a avut câteva absențe, dar poate erau motivate. El e tot acolo. Acasă.

În sfârșit, autocarul se mișcă. Întorcem. Sunt cu trei metri și-un viraj brusc la stânga mai aproape de casă.

Voi, oameni rămași, nu vă întoarceți. Ne mai puteți vedea până la prima curbă, apoi autocarul dispare cu noi cu tot. Priviți-vă atent familia în ochi. Mai priviți-i o dată. Pentru că știți când au plecat, dar nu știți când și dacă se vor mai întoarce. *Mă dor, mă dor cei lăsați în urmă!*

Străinii m-au ajutat să-mi iubesc țara. E frumos peste tot, am vizitat țări, orașe, munți și ape. Că așa ne arde nouă să ne plimbăm. O dată la trei luni, când el avea voie să își părăsească camionul, cel care îi era atâta timp acasă, era obligatoriu să fim mai bogați cu cel puțin un oraș. Așa

dispărea stresul și toată grija noastră, dar tot așa mi-au apărut mii de întrebări:

De ce e neapărat să trecem vama, când alt pământ nu ne satisface?

De ce să plătim bilete în altă limbă, când în țara noastră biletele plâng și-s obligate la singurătate?

Cât să privim alt cer, când noi avem cel mai frumos curcubeu?

De ce să curgă lacrimi românești pe un pământ străin?

De ce nu ne iubim țara așa cum și-ar fi dorit eroii noștri să o facem? Au murit pentru vacanța noastră la greci, ori s-au luptat pentru acel *selfie* din Paris? Și mie îmi sună întrebarea asta. Am vizitat alte țări înainte să știu că de fapt Lacul Roșu nu e roșu, iar Lacul Sfânta Ana nu are formă de femeie.

Am fost în Monte Carlo fără să știu că-i mai frumos Sibiul.

Cetatea din Saint Tropez nu e mai frumoasă decât Cetatea din Alba Iulia.

Cazinoul din San Remo n-are o istorie mai frumoasă ca cel din Constanța.

Pe Colle di Tenda nu m-am simțit ca pe Transalpina.

Montgenevre nu mi-e în suflet cum mi-s Cheile Bicazului.

Castelul Valentino din Torino nu are nimic din Castelul Templul Cavalerilor din Aiud.

Pe o hartă sau în poze, toate-s frumoase. Eu am scris cu sufletul.

Călătorim uneori și fără destinație. Nu știm ce ne așteaptă pe drum, dar știm de ce am pornit. Nu știm câte nopți vom număra kilometri, dar știm că-i numărăm împreună. Pornim aiurea, ne rătăcim și râdem ca doi proști. Râd în brațele lui. Ne-am pierdut împreună, și nu unul pe celălalt. Îmi doresc să călătorim cât mai mult, dar nu în

trecut. Viitorul e minunat, doar în România. Nu-i rău și nici nu e o rușine să fii român. E o onoare.

„Du-mă în România și uită-mă acolo”, le-am zis străinilor cu un alt drapel în suflet.

Nu cred că dorul ucide cel mai tare un om. Nu e greu să te lupți cu dorul, e greu să trăiești în absența oamenilor dragi.

„Am ochii mamei mele și buzele tatălui meu. Pe chipul meu ei nu s-au despărțit niciodată!”

Pe mine nu mă iubesc părinții. Pe mine mă iubește tati și mami. Doi oameni ce iubesc separat, oameni ale căror mâini le-am strâns deodată. Două mâini ce mi-au lipsit. Mai tare decât pot să explic scriind. Pentru că cel mai frumos ținut e ținutul de mână.

Cândva, și eu cu două mânuțe uneam destine. Dar niciodată un copil nu poate trăi fericit lângă un nod. Când ceea ce a unit el s-a rupt, nimic nu-i distruge lumea mai tare de atât. Lumea lui și a ținutului de mână. Nu contează că mâna e rece, aspră sau cu unghii neîngrijite. Important e să fie două. Pentru că cea caldă nu-i ține locul celei reci chiar dacă practic sună bine.

În ciuda sorții, nu toți copiii suferă când eroii lor se separă. Divorțul se dramatizează de lume, de oamenii care poate așteptau momentul, de prietenii ăia triști cu zâmbet larg. De sala aia mare și goală. De vocea aia de dinozaur handicapat care oricum te-ar întreba, tu tot așa auzi: „Cu cine dracu vrei să rămâi?” Ce se întâmplă dacă agățați măcar un ursuleț de pluș în sala asta în care intră atașia minori

Respect pentru oameni și cărți

nevinovați? Trebuie să îmi demonstrați din gesturi că eu n-o să mai strâng două mâini? Astea le dramatizează. Lu-mea și restul.

Eu mi-am dus mama de mână la divorț și acolo l-am ales pe tati. Deși instanța ne-a dat cadou mamei, eu am rămas la tati. Cum e oare sentimentul ăla să ajungi părinte, să-ți faci și să crești doi copii, apoi să realizezi că amândoi pleacă? Nu. Tati are un copil care nu pleacă niciodată.

Mi-a lipsit scaunul ăla în plus la masă. Mi-a lipsit femeia-mamă și bărbatul-tată, căci după plecarea unuia s-au transformat. Tati spăla vase și mami ducea lemne, dar fiecare pentru el, în altă casă și fără cei doi copii. Azi e unul, mâine altul. Rar mancau trei împreună, dar tot nu era perfect când ai crescut cu patru furculițe pe masă. E greu, divorțul nu vine cu tot cu instrucțiuni.

Acum douăzeci de ani eu eram copilul ce ținea două mâini!

DE LA COPILUL CE VĂ POARTĂ ÎN SUFLET, PENTRU CEI CE M-AU PURTAT ÎN BRAȚE

Mama, cuvânt sfânt. Tu m-ai învățat timp de nouă luni că nu e necesar să vezi pe cineva pentru a-l iubi. Dăruindu-mi un frate, m-ai învățat să împart. Iubire, jucării și dulciuri. Chiar și hainele le-am împărțit. Deși sunt mare acum, încă împart cu el o ciocolată.

Tu mi-ai demonstrat că un suflet e puternic și dacă plânge, și dacă ține în el. Tot tu mi-ai zis că lacrimile unei mame sunt numărate. După ce am crescut, am realizat că să plângi e una, dar să-ți plângă sufletul e altă poveste.

Mi-e dor, mami, să-ți fiu copil. Sunt soție acum și sunt fericită, dar mi-e dor să te sun de zece ori pe zi că nu-mi găsesc perechea ciorapului, că fratele meu nu mă ascultă, că tati nu mă lasă unde ai confirmat tu că mă lași, că pisica nu vrea să iasă de sub pat și câinele nu mă lasă să-l îmbrac. Mi-e dor să-ți fac nervi pentru că habar nu ai ce bună era ciocolata pe care o aduceai când nu meritam.

Toți copiii știu că îngerii locuiesc în cer. Al meu nu. Cândva e la două mii de kilometri, apoi repede ajung în brațele lui. Nimeni nu m-ar crede dacă le-aș spune că eu știu care-i numele îngerului meu păzitor. Nu m-ar crede că știu drumul care duce în brațele lui. Nimeni nu m-ar crede că mi-am botezat îngerul MAMA. Nimeni nu m-ar crede că prima mea întâlnire cu un înger, ea a fost.

Ești tânără și frumoasă. Mi-s martori oamenii care au crezut că îmi ești soră. Ești prietena mea.

Aseară mă gândeam ce să-i ofer mamei mele cadou de ziua ei. Oare ce flori nu i-am oferit niciodată, ce-și dorește o mamă? Ce să-i duc, când oricum merită mai mult?

Am stat și m-am gândit la copilăria mea, iar în următoarea secundă deja zâmbeam. Mi-am adus aminte de cămașa verde cu pătrățele pe care am purtat-o și eu, și fratele meu. Atunci împărțeam tot, fără a ne cere nimic în schimb. Nu aveam eu multe haine roz, asta însemna să nu le mai poată purta el. Purtam aceleași culori, doar că eu aveam și codițe. Am fost și încă-s mândră de asta, de modul în care valoarea cea mai mare ne-a fost pusă în educație. Am învățat să împărțim și să dăruim oricum, oricât, dar din suflet. N-am avut jucării separate, păpușile și mașinuțele erau și ele tot împreună. Totul era al nostru și nimic doar al meu. Crescând, am început să pierdem din jucării, roțițe mici și agrafe, timp, prieteni, copilărie, ani, iubire. Părinți pierduți în lumi separate. Părinți care sunt tot ai noștri.

Era trei noaptea și amintirile erau prin cameră, aprind repede veioza și încep să scriu ce „văd” și ce-mi aduc aminte. Scriam și zâmbeam mult, eram tare fericită când eram micuță cu codițe. Mi-a prins bine să-mi dau o întâlnire cu ea, copilăria. Mi-e și mie dor să râd când plouă. Parcă și foaia zâmbea și își forma singură rime și-am zâmbit la final când de fapt cadoul mamei era o poezie.

Mâine-i ziua ei, dar eu i-am văzut azi lacrimile de fericire când a strâns poezia în brațe. Am stat azi cu ea la masă, în casă și în suflet. Mâine vor fi alții, restul. Azi am fost eu, copilul ei.

DOI COPII ȘI O CĂMAȘĂ

Eu mai mare, el mai mititel
Așa ne-a desenat viața.
Eu fetiță, el băiețel
Dar împărțeam mereu cămașa.

Frați micuți, cu doi părinți,
Crescuți în aceeași casă.
Era greu, n-ai cum să minți
Dar mult mai frumos în viață.

Azi nu-mpărțim cămași cu pătrățele
Doi părinți n-avem sub brad
Nu-mi mai pun dorințe-n stele.
Nu se îndeplinesc când cad.

Nu mai stăm patru la masă
Nici la nuntă n-am fost toți.
Cu ce seamănă acum acasă?
Cu o mașină fără roți.

La școală ne duceam singuri
Când părinții treceau vama
Ne uitam speriați la linguri
Cine sa încălzească zeama?

Familia mea fără roți
N-am reușit s-o mai pornesc.
Și chiar de nu mai locuim toți
Mamă, tată, vă iubesc.

Eram mici când tu te-ai dus
În lume să ne aduci bani.
Ești răsărit și n-ai apus.
Mamă dragă, la mulți ani.

-23.02.17

Tati, motivul pentru care mă întorc mereu acasă.

Cred că rolul taților pe lume e ca pentru fiecare femeie să existe cel puțin un bărbat care nu o va dezamăgi niciodată.

Tati. Omul din brațele căruia m-am smuls, la optsprezece ani și am plecat să fiu femeia care închide altă ușa și sună un alt număr de telefon să spună de ce pleacă și la cât vine. Să fiu fericită, de-aia am plecat. Dar mi-am dat seama că sunt doar când mă întorc. Acasă. La el. Omul care e tot ce a mai rămas din acasă. Restul toți am plecat. El, două pisici și-un câine au rămas în locul în care am crescut, am cunoscut iubirea, mi-am facut temele și mi-am învățat atât de bine lecțiile vieții, ca mai apoi să ies și să plec. Să deschid tot mai rar ușa care-mi știe toate amintirile, temerile și visele. Curtea casei, primul meu pământ descoperit ce l-am transformat într-o lume în care castelele erau din nisip și nu pusti. Fără monștri, vrăjitori și bau-bau. Fără oameni răi. Pe ei i-am cunoscut doar după ce am crescut.

Tati. Omul despre care aș scrie și fără pix. Cel care ar muta munții doar să mă vadă fericită. Singurul care nu mi-a plâns niciodată în față, cu lacrimi, doar cu sufletul. Cel care m-a lăsat să zbor, deși știa că aripile nu-mi sunt

pregătite. M-a lăsat să cad de atâtea ori și tot de atâtea ori m-am întors cu sufletul rănit, ce mi-l țineam în brațe și-l rugam să mai reziste:

– Te rog, mai avem un pic și ajungem din nou la cuib. Știi și tu, acolo suntem în siguranță.

– Ale, din nou te-am ascultat, din nou mi-s aripile rupte.

– Te port în brațe pentru totdeauna, dar lasă-mă să mai zbor. Locul meu nu e aici. Vreau să dansez în ploaie. Vreau să fiu fericită, vreau un vis împlinit. Vreau să strâng oameni în brațe. Lasă-mă să iubesc, altfel eu nu știu să trăiesc. Lasă-mă să văd lumea de sus, că-i frumoasă și are nevoie mai mult ca oricând de iubire. De aripi pansate și inimi peticite. De aripi rupte, care încă zboară. De cei care încă speră, cred, așteaptă, iubesc și iartă. Căci doar așa oamenii pot îmbătrâni împreună. Hai cu mine să iubim oameni și animale. Hai să-i râdem și unui pui de curcubeu. Hai cu mine și tot rămâi.

Cresc și tot nu cred că tati e muritor

Am fost cu tati cu autobuzul, l-am dus la prăjitură la fel cum mă ducea el când eram cuminte, cuminte și micuță, micuța lui.

Oriunde mă duc, mereu stau lângă geam. Vreau să văd oameni care depășesc sau alții a căror viață e pe contrasens, pe drumul care îi duce acasă. Oameni ce fac cu mâna ca semn de rămas bun. Vreau să văd ce rămâne în urma mea și-s curioasă încotro mă îndrept. Azi am vrut să privesc aiurea și să observ dacă-i fericită vremea asta gri. „Nu șterge geamul, hai să desenăm, că nu ne vede șoferul” zise omul care stătea fix lângă mine, tati.

Doi oameni pe două scaune, mâini ce m-au purtat în brațe, ochii mici deschiși care au știut cât de mult vor iubi